

КРУМ ГРИГОРОВ

АГНИЩАР

chitanka.info

Често изпращах по-големия си брат до Селска нива, където подкарваше овцете на паша. Вече знаех каква трева най-много харесват добичетата. Баба от време на време ме галеше по остриганата глава:

— Хубаво правиш, че от малък се заучаваш на овчарък. После ще ти е като харизано.

Един ден, в края на пролетта, тя ме събуди доста рано.

— Хайде ставай, Куне! По събора ще навършиш пет годинки и ще навлезеш в шестата. Днес отльчваме агнетата да не бозаят. Мислихме, кроихме кой да ги пасе, па се спряхме на тебе.

Скокнах от постелята и сънен затършувах за опинците. Като ми помогна баба да се обуя, рече:

— Измий се на вадата! Залавя ли се човек с нова работа, трябва да е чист, за да му върви.

Наплисках се със студена вода и се преоблякох. Баба ми бе приготвила торбичка от стария си пояс. В нея мама бе сложила парченце хляб и няколко стръкчета лук.

Не си намирах място от радост. Не е шега. Ставам агнищар. Няма да ми викат вече „това мъниче“, „тоя малчуган“ и какви ли не досадни за мене приказки.

Баба ме изпрати чак до Бусарската круша. Все ме поучаваше:

— Агнетата са като бебетата. Трудно свикват без мляко. Но увардим ли ги пет-шест дни, сетне е лесно.

Върна се тя, а аз подбрах агнетата над пътя. Те запасоха по една полянка. Подпрях се на кривачето и не можех да им се нагледам. Две бяха чисто бели, три — шарени, а едно — черно. Денят беше хубав, слънчев. Гората грееше яркозелена. Тук-там по ливадите бяха легнали първите откоси сено. Като че не вдишвах въздух, а в гърдите ми се вливаше сладка миризма. Беше ми леко и приятно. Струваше ми се, ако се изкача хей горе, на скалите, мога да литна над селото...

Като се закротиха агнетата, почнах да тичам подир пеперудите. Ловях и разни бублечки. Кога бе станало обед, не бях забелязал. По едно времеолових да блеят овце. Заблеяха и моите агнета и затичаха надолу по пътя. Там се срещнаха с майките си. И се насмукаха мляко от виметата им.

Разбрах каква е работата, ала беше късно. Брат ми връщаше овцете от пладнина, за да ги издоят нашите. Но агнетата това и чакаха.

Аз не ги увардих. Ами сега? Как ще ме посрещне баба? Обзе ме страх...

Прибрахме се с брат ми заедно у дома. Като научи мама, че агнетата са избозали млякото, похлупи празното котле и почна да ми се кара.

— По свраките ли си зяпал, какво си правил?

Аз наведох глава засрамен. В това време дочух откъм вратата бабиния глас:

— Каква е тая връва? Защо му се караш?

— Не пазил агнетата, та не оставили капка мляко...

— Нищо — успокои я баба. — Детето е новак. Ние заръчахме Боре да кара овцете надалеч, но забравихме да кажем на Кунето да не пасе агнетата край пътя. Като не куса днеска мляко, утре ще ги варди добре.

С насълзени очи хванах бабината ръка и я целунах...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.